
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 7/2(62), 88-90

1963

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. POSTĘPOWANIE Z AKTAMI OSOBOWYMI ADWOKATA W RAZIE ZATARCIA SKAZANIA.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 4 stycznia 1963 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w P. z dnia 15 listopada 1962 r. o wyjaśnienie trybu postępowania z aktami osobowymi członka izby adwokackiej w razie zatarcia jego skazania,

postanowił:

na zasadzie art. 32 ust. 1 pkt 3 u.o.u.a. wyjaśnić, że w razie zarządzenia przez sąd zatarcia skazania należy na żądanie zainteresowanego członka adwokatury usunąć z jego akt osobowych wszystkie dokumenty i pisma dotyczące jego skazania.

Uzasadnienie

Rada Adwokacka w P. przedstawiła następujący stan rzeczy z wnioskiem o wyjaśnienie sposobu zatarcia skazania adwokata w jego aktach osobowych:

Wyrokiem b. Wojskowego Sądu Rejonowego w P. z dnia 11.VIII. 1947 r. adwokat zastał skazany prawomocnie za przestępstwo z art. 86 § 2 k.k.W.P. (usiłowanie dokonania przemocą zmiany ustroju państwa) na karę 6 lat więzienia z utratą praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na okres 3 lat. Kara została odbyta, po czym nastąpił z dniem 31.X.1956 r. ponowny wpis na listę adwokatów Izby p., a postanowieniem z dnia 3.X.1961 r. Sądu Wojewódzkiego w P. zarządzono zatarcie skazania. Powołując się na to zarządzenie, adwokat żąda od Rady Adwokackiej usunięcia z jego akt osobowych i zniszczenia wszystkich dokumentów dotyczących jego skazania.

Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Według art. 90 § 4 k.k., jak również według identycznego brzmienia art. 74 § 4 k.k.W.P., „w razie zarządzenia zatarcia skazanie uważa się za niebyłe”.

Zgodnie z motywami Komisji Kodyfikacyjnej do k.k. z 1932 r. „instytucja zatarcia skazania jest niejako uzupełnieniem tzw. rehabilitacji, czyli przywrócenia praw” i ma niezależnie od znaczenia ściśle karnoprawnego także „znaczenie społeczne ze względu na konsekwencję ujawnienia poprzedniego ukarania dla stosunków społecznych skazanego”.

To znaczenie społeczne zatarcia skazania ma szczególną wagę dla członka adwokatury, który jest niewątpliwie głęboko zainteresowany w tym, by w sferze zawodowej i w życiu społecznym uchodzić po zatarciu skazania za osobę nieposzlakowaną i nieskazitelną przy jednoczesnym usunięciu wszelkich śladów dawnego a już zatartego skazania karnego — bez względu na dziedzinę, w której by te ślady występowały.

Dlatego powołane wyżej kodeksy karne wymieniają wprawdzie wyraźnie tylko jedną dziedzinę, z której ślady skazania mają być usunięte, a mianowicie rejestry karne, nakazując usunięcie z urzędu (art. 499 k.p.k.) zatartego skazania z wszelkich rejestrów, jednakże wskazują zarazem, że zatarcie skazania pociąga za sobą „zwłaszcza” (art. 90 § 4 k.k.) czy „przede wszystkim” (art. 74 § 4 k.k.W.P.) usunięcie wpisu o skazaniu z wszelkich rejestrów karnych. Ustawowe określenia: „zwłaszcza”, „przede wszystkim” uzasadniają konkluzję, że uznanie skazania za niebyłe pociąga za sobą nie tylko usunięcie wpisu o skazaniu we wszystkich rejestrach karnych, lecz także unicestwienie śladów skazania we wszystkich innych dziedzinach, jeżeli skazany jest zainteresowany w tym unicestwieniu. Akta osobowe członka adwokatury mają niewątpliwie istotne znaczenie dla jego charakterystyki i opinii o jego osobie.

Z tych względów należy uznać, że na żądanie zainteresowanego członka adwokatury trzeba usunąć z jego akt osobowych — po zatartciu skazania — wszelkie dokumenty i pisma dotyczące skazania, które ma być uważane za niebyłe.

Usunięcie tych dokumentów i pism z akt osobowych członka adwokatury nie jest unormowane żadnym wyraźnym przepisem prawnym (w odróżnieniu od unormowania usunięcia wpisów z rejestrów karnych), ale mimo to należy je wydedukować jako logiczne następstwo uznania przez ustawę za niebyłe skazania w razie zarządzenia przez sąd jego zatarcia.

Do zarządzenia usunięcia odpowiednich dokumentów i pism z akt osobowych członka adwokatury właściwa jest z mocy art. 20 u. o u.a. rada adwokacka, skoro chodzi o sprawę adwokatury nie zastrzeżoną innym władzom lub organom.

Dokumenty i pisma, które mają być usunięte z akt osobowych, powinny być zniszczone. Nie ma co prawda w tej kwestii żadnego przepisu prawnego lub postanowienia regulaminowego. Instrukcja Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 11 września 1959 r. w sprawie przechowywania akt („Palestra” nr 12 z 1959 r., str. 87 i nast.) nie zawiera w tym względzie żadnych wskazań. Niemniej jednak zniszczenie usuwanych dokumentów i pism jest stosowane w podobnych sytuacjach prawnie unormowanych. Tak np. zarządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 października 1956 r. (Monitor Polski Nr 86, poz. 998) stanowi w § 4 ust. 2, że „znajdujące się w aktach pracownika opinie dotyczące oceny pracownika, wystawione przez inne zakłady pracy lub instytucje, należy zniszczyć, jeżeli pracownik nie wyrazi zgody na pozostawienie tych opinii w aktach”. Dlatego też należy uznać za celowe komisyjne zniszczenie (np. spalanie), w obecności zainteresowanego, tych dokumentów i pism, które podlegają usunięciu z akt osobowych w następstwie zatarcia skazania.

2. DOTACJE DLA RAD ADWOKACKICH CELEM POPRAWIENIA SYTUACJI LOKALOWEJ ZESPOŁÓW

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 4 stycznia 1963 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy podziału nadwyżek finansowych Centralnego Funduszu Szkolenia Aplikantów,

u c h w a l i ł :

- I. z nadwyżek finansowych osiągniętych z działalności Centralnego Funduszu Szkolenia Aplikantów Adwokackich przekazać ogółem 1 475 000 zł, z czego na rzecz:
 - a) Rady Adwokackiej w Gdańsku — dotację 500 000 zł z przeznaczeniem wyłącznie na pokrycie kosztu budowy 2 nowych lokali dla zespołów m. Gdańska,
 - b) Rady Adwokackiej w Kielcach — dotację 300 000 zł z przeznaczeniem wyłącznie na pokrycie kosztu budowy 2 nowych lokali dla biur Rady i zespołu w Kielcach,
 - c) Rady Adwokackiej w Lublinie — dotację 200 000 zł z przeznaczeniem wyłącznie na pokrycie kosztu budowy nowego lokalu dla biur Rady i zespołu w Lublinie; wypłata tej dotacji uzależniona jest od wyliczenia się z wydatkowania kwoty 150 000 zł, przyznanej uchwałą Wydziału Wykonawczego NRA z dnia 9.III.1962 r.,
 - d) Rady Adwokackiej w Opolu — dotację 25 000 zł z przeznaczeniem wyłącznie na pokrycie kosztu budowy nowego lokalu dla Zespołu Adwokackiego w Raciborzu,
 - e) Rady Adwokackiej we Wrocławiu — dotację 450 000 zł z przeznaczeniem wyłącznie na pokrycie kosztu przebudowy budynku położonego we Wrocławiu przy ul. Sądowej 18; wypłata tej dotacji uzależniona jest od wyliczenia się z wydatkowania kwoty 300 000 zł, przyznanej uchwałą Wydziału Wykonawczego NRA z dn. 29.XII.1961 r.
- II. Wypłatę powyższych dotacji uzależnić od uzyskania zgody Ministra Sprawiedliwości.
- III. Zobowiązać wyżej wymienione Rady Adwokackie do przedstawienia w terminie do dnia 1.X.1963 r. szczegółowego sprawozdania ze sposobu zużycowania dotacji (...).